

АГАТА КРИСТИ ЗАГАДКАТА НА ЕГИПЕТСКАТА ГРОБНИЦА

Превод от английски: Теодора Давидова, Делян Христов, Христо
Кънев, 2010

chitanka.info

Винаги съм смятал, че от многото приключения, които сме преживели с Поаро, едно от най-вълнуващите и драматичните беше разследването на странната серия от смъртни случаи, които последваха разкриването на гробницата на фараона Менхер-Ра.

Ентусиазирани от откриването на гробницата на Тутанкамон от лорд Карнарвън, сър Джон Уилърд и господин Блайбнър от Ню Йорк по време на разкопките си около пирамидите на Гиза недалеч от Кайро попаднаха неочаквано на няколко погребални помещения. Откритието им предизвика голям интерес. Оказа се, че това е гробницата на Менхер-Ра, един от онези мрачни фараони на осмата династия, управлявала по времето, когато древното царство започва да запада. Данните за този период бяха оскъдни и вестниците публикуваха подробни информации за откритието.

Скоро след това вниманието на обществото беше завладяно от ново събитие. Сър Джон Уилърд внезапно почина от сърдечен удар.

Повечето вестници не пропуснаха възможността веднага да припомнят всички слухове за проблемите, съпътстващи някои от намерените египетски съкровища. Историята за нещастieto, което носи мумията в сбирката на Британския музей, веднага беше припомнена и въпреки мълчаливото несъгласие на музея се радваше на обичайния си успех.

Две седмици по-късно господин Блайбнър почина от остро отравяне на кръвта, а няколко дена след това негов племенник се застреля в Ню Йорк. „Ловът на Менхер-Ра“ стана тема на деня, а магическата сила на древния Египет бе издигната в култ.

По това време Поаро получи кратко писмо от лейди Уилърд, вдовицата на починалия археолог, в което тя го молеше да я посети в дома ѝ на Кенсингтън Скуеър. Аз го придружих.

Лейди Уилърд бе висока, слаба жена, в пълен траур. Изпитото ѝ лице красноречиво говореше за наскоро постигналото я нещастие.

— Много мило от ваша страна, че се отзовахте така бързо, мосьо Поаро.

— На вашите услуги, лейди Уилърд. Искате да се посъветвате с мен?

— Зная, че сте детектив, но се обръщам към вас не само като към детектив. Вие сте човек с оригинални възгледи, имате опит и

въображение и познавате света. Кажете ми, мосьо Поаро, какво мислите за свръхестественото?

Преди да отговори, детективът за миг се поколеба. Като че размисляше. Накрая каза:

— Нека не се разбираме погрешно, лейди Уилърд. Не ме питате изобщо. Във въпроса ви има лична заинтересованост, нали? Намеквате за смъртта на покойния ви съпруг.

— Да, така е — призна тя.

— Искате да разследвам обстоятелствата около неговата смърт?

— Искам да изясните докъде в този случаи се простират вестникарските твърдения и колко от тези неща могат да се подкрепят с факти. Три смъртни случая, мосьо Поаро, всеки един сам за себе си има обяснение, но, взети заедно, представляват почти необяснимо съвпадение; и всичко това само месец след отварянето на гробницата! Може да е просто суеверие, а може и да е някое силно древно проклятие, което действа по необясним за съвременната наука начин, фактът си е факт — трима души са мъртви! Страхувам се, мосьо Поаро, ужасно се страхувам! Това може и да не е краят.

— За кого се страхувате?

— За сина си. Бях болна, когато новината за смъртта на съпруга ми дойде. Синът ми току-що се бе върнал от Оксфорд и веднага замина. Придружи мъртвия до дома, но сега въпреки молбите и настояването ми е пак там. Така е увлечен от работата, че има намерение да заеме мястото на баща си и да продължи разкопките. Можете да ме вземете за глупава, лековерна жена, но аз се страхувам, мосьо Поаро. Да предположим, че духът на мъртвия фараон не е намерил покой. Може би мислите, че говоря глупости.

— Не, ни най-малко, лейди Уилърд — побърза да я увери Поаро.

— Аз също вярвам в силата на суеверието — една от най-могъщите сили, които светът някога е познавал.

Погледнах го с изненада. Никога не бих повярвал, че Поаро е суеверен. Но по всичко личеше, че дребният мъж беше съвсем сериозен.

— Всъщност желаете да предпазя сина ви? Ще направя всичко, което е по силите ми, за да не му се случи нищо лошо.

— От обикновена опасност, да, но от свръхестествено влияние?

— Лейди Уилърд, в книги от средните векове човек може да намери много средства за противопоставяне на черната магия. Може би хората тогава са знаели повече от нас, с нашата прехвалена наука. А сега да започнем с фактите, които могат да ми дадат насока. Вашият съпруг винаги е бил запален египтолог, нали?

— Да, още от млади години. Той беше един от най-големите съвременни специалисти в тази област.

— Но доколкото зная, господин Блайбнър беше малко или много любител.

— О, да. Той беше много богат човек и се залавяше с всяка работа, която му харесваше. Мъжът ми успя да го заинтересува с египтологията и експедицията до голяма степен беше финансирана от него.

— А племенникът? Какво знаете за вкусовете му? Имаше ли и той интерес към тези неща?

— Не вярвам. Всъщност не знаех за неговото съществуване, докато не прочетох за смъртта му във вестниците. Не смятам, че е бил много близък с господин Блайбнър. Той никога не е споменавал нищо за свои роднини.

— Кои бяха останалите членове на групата?

— Доктор Тосуил, служител в Британския музей; господин Шнайдер от музея „Метрополитен“ в Ню Йорк; един млад американец-секретар; доктор Еймс — който придружаваше експедицията като лекар; и арабинът Хасан, предан слуга на мъжа ми.

— Помните ли името на американския секретар?

— Мисля, че беше Харпър, но не съм сигурна. С господин Блайбнър се е познавал отскоро. Много приятен млад човек.

— Благодаря ви, лейди Уилърд.

— Ако има още нещо...

— Засега нищо. Оставете нещата на мен и бъдете сигурна, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да предпазя сина ви.

Това не бяха съвсем успокоителни думи и забелязах, че лейди Уилърд потръпна, като ги чу. Но все пак фактът, че Поаро не се отнесе с пренебрежение към страховете ѝ, като че я поутеша. Що се отнася до мене, никога досега не бях подозирал, че Поаро е така склонен да вярва в суеверия. По пътя за вкъщи повдигнах този въпрос. Той ми отговори сериозно и искрено:

— Да, Хейстингс. Вярвам в тези неща. Не трябва да подценявате свръхестествените сили.

— Какво смятате да правите?

— Toujours pratique^[1], добрият Хейстингс! Eh bien, като начало ще телеграфирам в Ню Йорк за повече подробности около смъртта на младия Блайбнър.

Той изпрати телеграмата. Отговорът бе пълен и точен. Младият Рупърт Блайбнър от няколко години имал парични затруднения. Известно време безделничел и харчел чужди пари по разни острови в Тихия океан, но преди две години се върнал в Ню Йорк, където продължил бързо да пропада. По мое мнение най-важното беше, че е успял да намери достатъчно пари за пътуване до Египет. „Имам там добър приятел, от когото мога да взема пари назаем“, заявил той, преди да тръгне. Плановете му обаче не се осъществили. Върнал се в Ню Йорк, като проклинал своя чичо скъперник, който се тревожел повече за костите на отдавна мъртви царе, отколкото за собствената си плът и кръв. По време на неговото пребиваване там настъпила смъртта на сър Джон Уилърд. В Ню Йорк Рупърт отново се отдал на безпътния си живот и изведнъж най-неочаквано се самоубил, оставяйки писмо с няколко странни израза. Изглежда, го е писал в изблик на разкаяние. Наричал себе си „прокажен“ и „отхвърлен от обществото“ и накрая на писмото заявявал, че щом е такъв, по-добре е да умре.

В съзнанието ми се появи смътна идея. Никога не съм вярвал в отмъщението на отдавна мъртъв египетски фараон. В тази работа виждах по-скоро едно съвременно престъпление. Да предположим, че младежът е искал да свърши с чичо си, като го отрови. По погрешка сър Уилърд поглъща фаталната доза. Рупърт се връща в Ню Йорк, преследван от мисълта за извършеното престъпление. Вестта за смъртта на чичо му стига до него. Разбира колко ненужно е било престъплението му и обзет от угризения, свършва със себе си.

Изложих хипотезата си пред Поаро. Тя му се видя интересна.

— Предположенията ви наистина са интересни. Дори може да се окажат и верни. Но не взимате предвид фаталното влияние на гробницата.

Свих рамене.

— Продължавате ли да смятате, че тя има нещо общо с трагедията?

— Дотам съм убеден, mon ami, че утре тръгваме за Египет.

— Какво? — извиках учуден.

— Нали чухте? — На лицето на Поаро се изписаха гордост и смущение. След това той простена: — Но морето! Това омразно море!

Една седмица по-късно ние стъпвахме по златистия пясък на пустинята. Над главите ни слънцето сипеше жарките си лъчи. Поаро, олицетворение на нещастieto, клюмаше до мен. Дребният човечец не понасяше пътуванията. Четиридневното ни плаване от Марсилия бе истинско мъчение за него. В Александрия от кораба слезе неговата сянка. Той беше забравил дори обичайната си спретнатост. Щом пристигнахме в Кайро, веднага се настанихме в хотел „Мена Хаус“, разположен непосредствено до пирамидите.

Египет ме очарова. Не беше така с Поаро. Облечен точно както и в Лондон, той носеше малка четка в джоба си и водеше непрестанна война с пясъчинките, които се натрупваха по тъмните му дрехи.

— А обувките ми — стенеше той. — Погледнете ги, Хейстингс, чудесните ми лачени обувки, винаги лъскави и елегантни, вижте, пясъкът влиза в тях и ми убива, а отвън ужасно разваля вида им. Ох, и тази горещина! От нея мустаците ми увисват!

— Погледнете сфинкса — настоявах аз. — Дори аз мога да почувствам загадъчността и очарованието, които излъчва.

Поаро хвърли пълен с досада поглед.

— Не ми изглежда много щастлив — заяви. — И как би могъл да е, след като е полузарит в пясъка... Ах, този проклет пясък!

— Е, хайде сега, в Белгия също има много пясък — отбелязах, спомняйки си за една почивка, прекарана в Нок-сюр-мер, сред „девствените дюни“, както ги наричаха в рекламата.

— Но не и в Брюксел — заяви Поаро. Той се беше загледал в пирамидите. — Вярно е, че поне са солидни и с геометрична форма, но грапавата им повърхност дразни окото. А палмите изобщо не ми харесват. Даже не си правят труд да ги садят в редове!

Прекъснах оплакванията му, като предложих да тръгнем към лагера. Дотам щяхме да стигнем с камили, които бяха коленичили и търпеливо ни чакаха да ги възседнем; за тях се грижеха няколко колоритни местни момчета, предвождани от приказлив преводач.

Няма да се спирам на зрелището, което представляваше Поаро, качен на камила. Отначало започна със стенания и оплаквания и завърши с викове, ръкомахания и призоваване на Дева Мария и на всички светци подред. Накрая слезе безславно и през останалото време пътува върху гърба на едно магаренце. Трябва да призная, че да се друсаш на камила, не е шега за новациите. Няколко дена след това бях схванат.

Най-накрая стигнахме мястото на разкопките. Загорял от слънцето мъж със сива брада, бели дрехи и шлем на главата дойде да ни посрещне.

— Мосьо Поаро и капитан Хейстингс? Получихме телеграмата ви. Съжалявам, че никой не ви посрещна в Кайро. Случи се нещо непредвидено, което съвсем обърка плановете ни.

Поаро пребледня.

— Да не е починал някой?

— Да.

— Сър Гай Уилърд? — извиках аз.

— Не, капитан Хейстингс. Моят колега от Америка, господин Шнайдер.

— А причините?

— Тетанус.

Усетих как кръвта слиза от лицето ми. Чувствах, като че ли в атмосферата около мен витае нещо жестоко, неизвестно и застрашително. Ужасяваща мисъл като светкавица мина през съзнанието ми: „Ами ако аз съм следващият?“

— Mon Dieu! — обади се Поаро много тихо. — Това не го разбирам. Ужасно е. Кажете ми, мосьо, няма съмнение, че е починал от тетанус, нали?

— Мисля, че не. Но доктор Еймс ще ви разкаже по-подробно от мен.

— О, разбира се, вие не сте лекарят.

— Казвам се Тосуил.

Значи това беше описаният от лейди Уилърд чиновник от Британския музей. В него имаше нещо сериозно и стабилно, което ме привлече.

— Ако ме последвате — продължи доктор Тосуил, — ще ви заведа при сър Гай Уилърд. Той много държеше веднага да му бъде

съобщено, щом пристигнете.

Прекосихме лагера и стигнахме до голяма палатка. Доктор Тосуил повдигна платнището пред входа и влязохме. Вътре имаше трима души.

— Мосьо Поаро и капитан Хейстингс пристигнаха, сър Гай — съобщи доктор Тосуил.

Най-младият от тримата скочи и дойде да ни поздрави. В движенията му имаше импулсивност, която напомняше за майка му. Той беше по-малко загорял от останалите, което заедно с тъмните кръгове около очите го правеше да изглежда по-възрастен от своите двайсет и две години. Очевидно го измъчваха тежки мисли.

Той ни представи другите присъстващи; доктор Еймс, интелигентен на вид, около трийсетгодишен мъж, с леко прошарена по слепоочията коса, и господин Харпър, секретаря — приятен, слаб, млад човек, чиято националност лесно можеше да се отгатне по очилата с рогови рамки.

След неколкоминутен разговор Харпър, последван от Тосуил, излезе. Останахме сами със сър Тай и доктор Еймс.

— Моля, питайте каквото искате, мосьо Поаро — обади се Уилърд. — Направо сме смаяни от тази странна поредица от нещастия, които не са нищо друго, освен съвпадения, не може да бъде иначе.

В държането му имаше безпокойство, което противоречеше на думите му. Забелязах, че Поаро внимателно го изучава.

— Заели сте се енергично с разкопките, нали, сър Гай?

— Точно така. Каквото и да се случи и каквито и да са последствията, работата ще продължи. Нищо не е в състояние да ме отклони.

Поаро се обърна към другия:

— Какво ще кажете вие за това, докторе?

— Аз също — започна бавно Еймс — не смятам, че работата трябва да се прекрати.

Детективът направи една от своите изразителни гримаси.

— В такъв случай... *evidemment*, трябва да си изясним положението. Кога почина господин Шнайдер?

— Преди три дни.

— Сигурен ли сте, че причината е тетанус?

— Абсолютно.

— Не би ли могло да бъде например отравяне със стрихнин?

— Не, мосьо Поаро. Разбирам за какво намеквате. Но това беше типичен случай на тетанус.

— Не инжектирахте ли противоотрова?

— Разбира се — сухо отвърна лекарят. — Направено бе всичко възможно.

— Имахте ли противоотрова в лагера?

— Не. Доставихме я от Кайро.

— Имали ли сте други случаи на тетанус в лагера?

— Не, нито един.

— Сигурен ли сте, че и смъртта на господин Блайбнър не се дължеше на тетанус?

— Напълно съм сигурен. Той имаше на палеца драскотина, която се замърси и причини отравяне на кръвта. За неспециалист двете неща изглеждат почти едно и също, но смея да твърдя, че са съвършено различни.

— Тогава имаме четири смъртни случая, всичките коренно различни един от друг: сърдечен удар, отравяне на кръвта, самоубийство, тетанус.

— Точно така, мосьо Поаро.

— Убеден ли сте, че нищо не свързва и четирите случая?

— Не ви разбирам добре.

— Ще говоря направо. Извършил ли е някой от четиримата постъпка, показваща неуважение към духа на Менхер-Ра?

Лекарят го изгледа удивено.

— Говорите празни приказки, мосьо Поаро. Нима са ви накарали да повярвате в тези глупости!

— Абсолютни глупости — измърмори Уилърд гневно.

Детективът остана напълно спокоен, само очите му проблясваха със зеления си блясък.

— Значи вие не вярвате в тях, докторе?

— Не, сър. Не вярвам — натъртено отвърна той. — Аз съм човек на науката и това, на което тя ме учи.

— Нима в древния Египет не е имало наука? — попита меко Поаро. Той не изчака да му отговорят, а и доктор Еймс изглеждаше малко объркан за момент. — Не, не, не ми отговаряйте. Какво мислят местните работници за нещастията?

— Предполагам — започна лекарят, — че когато белите загубват ума и дума, туземците не остават по-назад. Признавам, че започват да се боят, но нямат основание за това.

— Дали нямат? — усъмни се Поаро.

Сър Гай се наведе напред.

— Наистина — извика той с изненада, — не може да вярвате в... но това е абсурд! Нищо не знаете за древния Египет, ако мислите така.

Вместо отговор Поаро извади от джоба си малка книжка, стара и оръфана. Когато я протегна, прочетох заглавието ѝ — „Магията у египтяните и халдейците“. После се обърна и излезе от палатката.

— Каква е неговата идея?

Изразът, толкова характерен за Поаро, ме накара да се усмихна, когато го чух от друг.

— Не мога да ви кажа — признах аз. — Предполагам, че има някакъв план за прогонване на злите духове.

Излязох да търся приятеля си и го заварих да разговаря с младия мъж, който доскоро е бил секретар на господин Блайбнър.

— Не — казваше господин Харпър в момента, — с експедицията съм само от шест месеца. Да, познавам отлично работите на господин Блайбнър.

— Можете ли да ми кажете нещо за племенника му?

— Той се появи един ден тук, приятен на вид младеж. Дотогава не го бях виждал, но имаше други, които са го познавали отпреди — Еймс, мисля и Шнайдер. Старецът никак не се зарадва, че го вижда. Почти веднага се скараха. „Нито цент, крещеше Блайбнър, нито сега, нито след смъртта ми. Смятам да оставя парите си за продължаване на работата, която е смисъл на моя живот. Говорих за това днес с господин Шнайдер.“ И още нещо в този дух. Младият Блайбнър веднага полетя за Кайро.

— Тогава беше ли напълно здрав?

— Старият ли?

— Не, младият.

— Като че спомена, че има проблем. Но надали е било сериозно, иначе щях да запомня.

— Още нещо. Господин Блайбнър остави ли завещание?

— Доколкото ни е известно, не.

— Ще продължите ли да работите с експедицията, господин Харпър?

— Не, сър, нямам такова желание. Потеглям за Ню Йорк веднага щом уредя всичко тук. Може и да ми се смеете, но нямам намерение да ставам следващата жертва на този проклет Менхер-Ра. Ако остана, и мен ще погуби.

Младият мъж избърса потта от челото си. Поаро се обърна и с многозначителна усмивка подхвърли:

— Не забравяйте, че той взе една от жертвите си в Ню Йорк.

— По дяволите! — извика Харпър.

— Този младеж е неспокоен — каза замислено детективът. — Той наистина е изнервен до крайност.

Погледнах с любопитство към Поаро, но загадъчната му усмивка нищо не издаваше.

Най-важните находки бяха пренесени в Кайро, но самата гробница бе също много интересна. Ентусиазмът на младия баронет беше очевиден. Но ми се струваше, че в поведението му имаше безпокойство, като че не можеше да се отърве от предчувствието за някаква заплаха. Когато влязохме в определената за нас палатка, за да се измием преди вечеря, висок човек в широка бяла дреха се отдръпна да минем, след което ни поздрави с грациозен жест, мърморейки нещо на арабски. Поаро спря.

— Ти ли си Хасан, слугата на покойния господин Уилърд?

— Аз служих на моя господар сър Джон, а сега служа на сина му. — Мъжът пристъпи напред и понижи глас: — Казват, че сте мъдър и умеете да се справяте със зли духове. Накарайте младия господар да напусне това място. Зло витае във въздуха тук.

Без да дочака отговор, той рязко махна с ръка и излезе.

— Зло витае във въздуха тук — промърмори Поаро. — Да, аз го чувствам.

Вечерята не беше много весела. Доктор Тосуил надълго и широко говори за египетските антики. Тъкмо се готвехме да се оттеглим да спим, когато сър Гай хвана ръката на Поаро и посочи над главите ни. Между палатките се движеше призрачна сянка. Това не беше човек. Ясно различих фигурата с кучешка глава, изобразена по стените на гробницата.

Кръвта ми застина.

— Mon Dieu! — прошепна Поаро, като бързо се кръстеше. — Анубис, богът с глава на чакал, богът на отлитащите души.

— Някой си прави лоши шеги с нас! — извика Тосуил, скачайки възмутен от мястото си.

— Влезе във вашата палатка, Харпър — промърмори сър Гай, силно пребледнял.

— Не — поклати глава Поаро, — в палатката на доктор Еймс.

Лекарят го погледна с недоверие, после повтори думите на Тосуил:

— Някой си прави лоши шеги с нас. Елате да го хванем.

Той се спусна енергично да преследва загадъчното привидение. Последвах го, но колкото и да търсихме, не можахме да открием следи, от каквото и да е живо същество, което да е минало оттам. Върнахме се объркани и заварихме Поаро как взема мерки, малко своеобразни наистина, да подсигури собствената си безопасност. Усилено покриваше пясъка около палатката ни с различни чертежи и букви. На много места различих звезди и петоъгълници. Както обикновено в такива случаи той изнасяше импровизирана лекция, този път за магьосничеството, бялата и черната магия, като вмъкваше забележки за Ка^[2] и Книгата на мъртвите^[3].

Това събуди презрение у доктор Тосуил, който ме дръпна настрана, буквално ръмжащ от ярост.

— Дивотии, сър! — възкликна сърдито. — Това са направо дивотии. Този човек е мошеник. Той не прави разлика между средновековните суеверия и вярванията на древния Египет. Никога не съм виждал такава смесица от невежество и наивност.

Успокоих възбуждения експерт и влязох в палатката при Поаро. Моят малък приятел сияеше.

— Сега можем спокойно да спим — заяви той щастливо. — Ще дремна малко. Ужасно ме боли глава. Какво не бих дал за хубав билков чай!

И като че в отговор на неговите думи платнището се вдигна и на входа се появи Хасан с димяща чаша в ръце, която поднесе на Поаро. Оказа се, че това е чай от лайка, който той обичаше много. След като Поаро благодари на Хасан, а аз отказах да взема другата чаша, отново останахме сами. Съблякох се и постоях малко край входа на палатката, загледан в пустинята.

— Чудесно място — казах, — и работата е чудесна. Усещам обаянието ѝ. Този живот в пустинята, това проникване в сърцето на изчезнала цивилизация. Сигурно и вие, Поаро, усещате очарованието?

Не получих отговор и се обърнах малко раздразнен. Негодуванието ми бързо премина в тревога. Приятелят ми лежеше изпънат на кушетката с ужасно сгърчено лице. До него стоеше празната чаша. Спуснах се към него, след това изскочих навън и се затичах към палатката на доктор Еймс.

— Доктор Еймс — закрещях. — Елате веднага!

— Какво се е случило? — попита той, появявайки се по пижама.

— Приятелят ми. Зле му е. Умира. Чаят от лайка. Не разрешавайте на Хасан да напусне лагера.

Лекарят като светкавица се спусна към нашата палатка. Поаро лежеше така, както го бях оставил.

— Поразително — извика Еймс. — Прилича на апоплектичен удар или... казахте, че нещо е изпил, така ли? — Той взе празната чаша.

— Само че не го изпих! — стигна до нас ведър глас.

Обърнахме се смаяни. Поаро седеше в леглото и се усмихваше.

— Не — продължи той меко. — Не го изпих. Докато моят добър приятел Хейстингс разговаряше с ноцта, използвах случая да излея чая не в гърлото си, а в едно малко шише. Сега то ще бъде изпратено за анализ. Не — спря той внезапното движение на лекаря, — вие сте разумен човек и разбирате, че насилието няма да ви помогне. Докато Хейстингс беше навън, за да ви повика, имах време да прибера шишето на безопасно място. Хайде, Хейстингс, бързо, дръжте го!

Погрешно бях разбрал тревогата на Поаро. За да предпазя приятеля ми, се хвърлих пред него. Но бързото движение на лекаря е било с друга цел. Ръката му се приближи до устата и дъх на горчиви бадеми изпълни въздуха, той политна напред и падна.

— Още една жертва — мрачно произнесе Поаро. — Този път последната. Може би така е най-добре. Смъртта на трима души лежи на съвестта му.

— Доктор Еймс? — извиках слисан. — Но аз смятах, че вярвате в някакво свръхестествено влияние.

— Не сте ме разбрали, Хейстингс. Вярвам по-скоро в изключителната сила на суеверието. Достатъчно е да накарате хората

да повярват, че няколко смъртни случая са резултат на свръхестествени сили и дори да пронижете някого посред бял ден — ще го отдадат на проклятието, така дълбоко е вкорененото у човека чувство за свръхестествено. От самото начало подозирах, че някой се възползва от това чувство. По всяка вероятност идея за това му е дала смъртта на сър Джон Уилърд. Веднага се е надигнала вълна от суеверие. Доколкото разбирам, никой няма изгода от смъртта на сър Джон. Друг е случаят с господин Блайбнър. Бил е много богат. В информацията, която получих от Ню Йорк, имаше няколко интересни момента. Първо, младият Блайбнър казвал, че в Египет има добър приятел, от който можел да вземе пари назаем. Негласно се разбирало, че има предвид чичо си, но ми се струва, че в такъв случай той би го казал направо. Според думите му става дума за приятел от веселите компании. Второ, събрал достатъчно пари, за да замине за Египет. Чичо му категорично отказва да му даде и цент и въпреки това младежът успял да плати пътуването си обратно до Ню Йорк. Някой трябва да му е дал пари.

— Всичко това е много прозрачно! — възразих аз.

— И още нещо, Хейстингс: много често думи, употребени преносно, се тълкуват буквално. Случва се и обратното. Думи, казани в буквалния им смисъл, да се разбират метафорично. Младият Блайбнър съвсем ясно е написал: „Аз съм прокажен“, но никой не е разбрал, че той се е застрелял, защото е смятал, че се е заразил от проказа.

— Какво? — възкликнах аз.

— Това е било добре обмислен ход на сатанински ум. Младият Блайбнър е имал леко кожно заболяване; живял е на островите в Тихия океан, където проказата е разпространена. Еймс е бил приятел с него преди и е известен лекар, ето защо на младежа и през ум не му е минавало да се усъмни в думите му. Когато пристигнах тук, подозренията ми се раздвоиха между Харпър и доктор Еймс, но скоро разбрах, че само лекарят е в състояние да извърши и замаскира престъпленията. Освен това от Харпър разбрах, че той се е познавал с младия Блайбнър от по-рано. Без съмнение той е оставил някакво завещание или е застраховал живота си в полза на лекаря. Той пък от своя страна е виждал в това възможност да забогатее. За него не е било трудно да инжектира смъртоносни вируси в господин Блайбнър. И тогава, отчаян от ужасните новини, които приятелят му споделя с него, племенникът се застрелва. Независимо от намеренията си господин

Блайбнър не е оставил завещание. Състоянието щеше да остане на племенника му, а оттам на лекаря.

— А господин Шнайдер?

— В този случай не можем да сме сигурни. Не забравяйте, че той също е познавал племенника и може нещо да е заподозрял или пък лекарят да е решил, че още една безпричинна и безцелна смърт ще подсили суеверието. Нещо повече. Ще ви кажа един интересен психологически факт. Човек, който веднъж е убил, без да е бил разкрит, има силно желание да повтори престъплението и това го завладява все повече и повече. Ето откъде идваше и страхът ми за младия Уилърд. Сянката на Анубис, която видяхме тази вечер, беше Хасан, преоблечен по мое нареждане. Искях да видя дали мога да уплаша лекаря. Разбрах, че не съм успял напълно да го заблудя, че вярвам в окултизма, и трябваше да измисля нещо по-сериозно. Малката комедия, която разиграх за него, не го измами. Подозирах, че ще се опита да ме направи поредната си жертва. Да, но въпреки проклетото море, противната горещина и досадния пясък малките сиви клетки продължаваха да функционират.

Поаро се оказа напълно прав. Преди няколко години младият Блайбнър по време на пианско веселие направил шеговито завещание: „Моята табакера, която толкова много харесвам, и всичко друго, което ще притежавам в момента на смъртта си, оставям на моя добър приятел Робърт Еймс, който ме спаси от удавяне.“

Историята беше потулена, доколкото беше възможно, и до ден-днешен хората още говорят за странната серия от смъртни случаи, свързани с гробницата на Менхер-Ра като ярко доказателство за отмъщението на древен владетел към осквернителите на гробницата му — идея, която, както ми обясни Поаро, противоречи на всички египетски вярвания и философии.

[1] *Toujours pratique* (фр.) — винаги практичен. — Б.пр. ↑

[2] Душата на умрелия, която според древните египтяни се отделя от тялото след смъртта. — Б.пр. ↑

[3] Химни и молитви, които според древноегипетската религия трябва да се знаят, за да може душата благополучно да стигне до Царството на мъртвите. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.